

Kaz kapitola 11.

[1] Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš. [2] Rozdej svůj díl mezi sedm, ba i osm, nevíš, co zlého se na zemi stane. [3] Jestliže mraky se naplní, spustí se na zemi déšť; jestliže strom padne k jihu či na sever, zůstane na místě, kam padl. [4] Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet. [5] Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná. [6] Rozsévej své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, neboť nevíš, zda se zdaří to či ono, či zda obojí je stejně dobré. [7] Sladké je světlo a vidět slunce je milé očím. [8] I když se člověk dožije mnoha let, ať se z nich raduje ze všech, ale na dny temnoty ať pamatuje, že jich bude mnoho. Cokoli přijde, je pomíjivost. [9] Raduj se, jinochu, ze svého mládí, užívej pohody ve svém jinošství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věz však, že tě za to všechno Bůh postaví před soud. [10] Hoře si ze srdce vyklid' a drž si od těla zlo, vždyť mládí a úsvit jsou pomíjivé.